

Nytt fra Nordens lille Kanaan

Mot Glomma

November 2015

Kjære venner!

Vi ser tilbake på begivenhetsrike måneder. I løpet av våren og sommeren har vi hatt mye besøk. Små og større grupper fra ulike sammenhenger har vært her for en helg eller på dagsbesøk. Noen har kommet alene for å bruke tid i stillhet. Hver gang har det vært en glede å kjenne fellesskapet med mennesker som lengter etter Jesus. I slutten av juni hadde vi vår årlige retreat for nordmenn og svensker på Bjerkely folkehøyskole. Også der kjente vi på åpenhet og lengsel etter å følge Jesus på hans vei i en vanskelig tid. En særlig glede var det at Erna fra Island var med oss. Vi traff henne i Reykjavik i fjor høst. Historien om hvordan hun møtte Jesus da hun nesten var 60 år, er så oppmuntrende at vi vil dele den med dere:

Jeg kommer fra en bakgrunn der jeg trodde på alle slags guder, ånder og alver. Jeg søkte i spiritisme, New Age, yoga og buddhisme og alt i den retning. Men jeg fant aldri den freden som jeg lette så ivrig etter. Hjertet mitt var alltid tomt. En vakker augustkveld i 2010 satt jeg helt alene i den varme kilden ved hytta mi ute på landet og nøt den skjønnne kvelden. Himmelen var klar og rød ved solnedgangen. Plutselig så jeg opp mot himmelen og ropte fra dypet av min sjel: «Gud, hjelp meg! Hvem er min mester!» ... Jeg så meg engstelig omkring i frykt for at noen skulle ha hørt meg. Men ingen var å se, jeg var helt alene. Etter hvert kom en lyserød sky til syne, den var som et bånd. Med ett begynte det å falle bokstaver ned på skyen, en etter en. J-E-S-U-S var ordet som kom til syne. Jeg tenkte at nå var jeg vel i ferd med å bli helt gal. Jeg så opp igjen, og ennå sto navnet JESUS på himmelen. Fra denne stund ble jeg fylt av en indre fred, og den natten sov jeg uvanlig godt.

*Jeg har alltid vært på leting, og jeg er et menneske som alltid har hatt tvil. Jeg trodde at Jesus bare var et menneske som alle andre, ikke at han var Guds Sønn. Gud visste at jeg hadde så mye tvil, og at han måtte gjøre noe så stort og fantastisk for at jeg skulle tro. Etter denne opplevelsen visste jeg og kunne bekjenne at **Jesus er Herre**.*

Danmark og svenskebesøk

Sist i september dro søster Angelina og søster Regine til Danmark. De forteller fra tiden der: Den årlige vennsamlingen hadde ordene fra Marias lovsang som overskrift: *Min sjel opphøyer Herren, og min ånd fryder seg i Gud, min frelser* (Luk 1,46-47). En av bibeltimene handlet om Maria. Ingen sto Jesus så nær som Maria – fra unnfangelsen til han døde på korset. Lovsangen som vellet fram i henne i møtet med Elisabet (Luk 1,46-55), fortsatte å tone i hennes hjerte selv i den mørkeste time. Hun var helt hengitt til Gud. Også i dag er hun et forbilde for oss, både menn og kvinner.

Foreningen *De Danske Kanaanvenner* ble til for femti år siden.

Det var derfor naturlig at vi gjorde et tilbakeblikk og takket Gud som har ledet oss i så stor trofasthet. Hvor mange glededefylte stunder vi har hatt sammen, kunne vi blant annet se på en liten DVD med bilder fra disse årene. Mor Basileas visjon for Kanaan og «Kanaanfolket» var at noe av Guds rike skulle bli synlig og selvopplevd – «Vend om, for himmelriket er kommet nær!» Dette lyste opp på ulike måter også i vitnesbyrd fra deltakerne. Himmelfesten lørdag kveld ble et høydepunkt. En dame fortalte at hun aldri hadde opplevd noe lignende. Det sier ikke så lite, ettersom hun var 91 år! Men også yngstemann på 22 strålte av glede. Etter denne helgen tilbrakte vi ennå noe tid i vårt lille senter i Udby og besøkte blant annet jødiske venner.



Regnbuen viste seg ved jubileet, fredag kveld – Gud er trofast!

I Danmark som i Norge har vi en hage med relieffer som viser Jesu vei til korset. I årenes løp var disse relieffene blitt så medtatt av vær og vind at de trengte en grundig overhaling. Vi er så takknemlige for at en av brødrene våre i Tyskland hadde mulighet til å gjøre det i år. Nå fikk vi sammen med danske venner, en prest fra distriktet og tre nordmenn som hadde vært med på jubileet, innvie hagen på nytt. Vi sang og ba sammen, blant annet om at flere måtte oppdage denne lille fredete flekken.

Bønnen ble hørt fortere enn vi hadde våget å tro, og på en overraskende måte. Ved gudstjenesten i Udby kirke møtte vi en gruppe unge voksne som spurte hvem vi var.

Det viste seg at de var teologistudenter fra Lund i Sverige som var på dagsbesøk i Danmark.

Nå ville de oppleve gudstjenesten i en landsbykirke og havnet av alle steder hos oss. Vi innbød dem til bønnehagen. Søster Angelina hadde gleden av å vise sine lydhøre landsmenn rundt og vitne om Jesu kjærlighet. De opplevde det som sognepresten i Udby sa: «Denne hagen er en perle her på stedet.»

I Det hellige land

I fjor høst var vi for første gang innbudt til å være med på den nordiske konferansen til Kvinner i Nettverk i Kristiansand. Siden da har vi hatt god kontakt med mange av disse kvinnene, og det har vært til gjensidig glede og oppmuntring. I vår ble de spurt om de kunne støtte opp om en konferanse for kristne arabiske kvinner i Israel. Til vår overraskelse ville de gjerne ha oss med som en del av den norske «delegasjonen». Slik kom det til at søster Consolata og søster Mirofora dro til Israel i slutten av september. Her følger litt av det de opplevde:

115 arabiske kvinner var samlet på et messiansk senter i nærheten av Jerusalem. Det var et stort privilegium å få møte disse tapre kvinnene, be med dem og bygge vennskap. Vi fikk legge ut vår arabiske litteratur, og disse bøkene gikk som varmt hvetebrød. Flere av kvinnene kjente litteraturen vår og fortalte oss hvor glad de var i Mor Basileas bøker. Nå benyttet de muligheten til å ta med de titlene som var nye for dem. Konferansen hadde som motto «Arise, Deborah» — Reis deg, Debora! Hensikten var å styrke kvinnene til å bli åndelige mødre i Israel, slik som Debora. Mange ble på en spesiell måte møtt av Guds Ånd og hans kjærlighet. Et par av kvinnene kom fra autonomi-områdene. Ropet fra deres hjerter var særlig inntrengende: «La oss få del i smulene fra bordet deres!» De tenkte på dem som bor på israelsk område og har frihet der til å leve ut sin tro.

Etter konferansen, i begynnelsen av oktober, var vi noen dager i Jerusalem. Søndag morgen kjørte vi med en jødisk taxisjåfør. Vi kommenterte den vakre musikken han hørte på i bilen. Han fortalte da om de fryktelige mordene på to rabbinere som nettopp hadde funnet sted i Gamlebyen. Musikken var et uttrykk for det han følte i denne smertefulle situasjonen. Så brøt det ut av ham: «Kanskje Messias kommer snart!» På resten av turen ropte vi sammen med denne fromme jøden: «Kom Messias, kom!»



Hos venner i Israel



Fra konferansen i Yad Hashmona



Et tidsskifte

Denne opplevelsen minnet meg (søster Mirofora) om mitt eget møte med Jesus på begynnelsen av syttitallet. Jeg var på leir for å ha det litt gøy sammen med noen klassekamerater. Den gang var tilbudene ikke så mange, så alle dro på denne kristne leiren. En ung Madagaskar-misjonær forkynte om Jesu gjenkomst. Det han sa, traff meg som lyn fra klar himmel: Hvis Jesus kommer igjen nå, kan jeg ikke bestå for Guds ansikt. Denne erkjennelsen og den spirende angeren var nok til å lokke Jesus inn. Plutselig var livet snudd opp ned, og en ubeskrivelig trygg glede inntok hjertet mitt. Jesus var min og jeg var hans fra da av.



Siden den gang har vi i Norge opplevd en stadig stigende velstand og et tiltagende frafall fra våre fedres Gud. Vi har ikke trengt ham lenger. Men hvor lenge kan en slik situasjon vare? Gjennom profeten Jesaja hører vi Gud tale til oss:

Jeg har vært taus i lange tider, har tidd og holdt meg tilbake. Nå skriker jeg som en fødende kvinne, jeg stønner og snapper etter pusten. Jeg gjør fjell og hauger øde og tørker ut alt grønt på dem. Elver gjør jeg til tørt land, sjøer tørker jeg ut. Jeg fører de blinde på en vei de ikke kjenner, på stier de ikke kjenner, leder jeg dem. Jeg gjør mørket foran dem til lys og ulendt mark til slette. Dette er det jeg vil gjøre, og jeg skal ikke la det være. Med skam må de vike tilbake, de som stoler på gudebilder, de som sier til støpte bilder: «Dere er våre guder.» (Jesaja 42,14-17)

Gud gjør alltid et dobbelt verk. Dom og nåde går hånd i hånd. Fjell og hauger legges øde, men samtidig fører han blinde på en ny vei, fra mørke til lys.

Jesus ser muslimene

Våre nye venner fra Iran kan fortelle om en slik vei. Amin* kom fra en sterkt muslimsk bakgrunn. I Nederland møtte han kristne som viste ham kjærlighet og vakte hans nysgjerrighet. Han var veldig redd for døden; hvis du ikke har gjort deg fortjent til himmelen ved for eksempel å ha tatt livet av de «vantro» (= jøder og kristne), havner du i den mørke graven der Satan rår. En natt drømte han at en kjær slektning var død. Midt i sorgen og fortvilelsen kom en høy mann kledd i hvitt med et strålende ansikt og la hånden på skulderen hans. «Min sønn, ikke gråt!» sa han. Da Amin spurte hvem han var, fikk han svaret: «Jeg er Jesus Kristus. Jeg skal ta meg av familien din.»

Siden Amin kom til Norge for rundt fire måneder siden, har han fått lede sju andre flyktninger til Jesus. Be for ham og kona om beskyttelse når de deler evangeliet med muslimene rundt oss! (* navnet er endret)

Åpne Dører siterer i sitt novembernummer en pastor fra Damaskus: «Du kan vanligvis ikke bare gå inn i andre menneskers liv i deres egne land, men nå kommer de til oss. Vi har mulighet for å nå dem. Nå er muslimene utenfor sin egen kontekst, og det betyr en vidunderlig mulighet for oss kristne til å tjene dem.» (Åpne Dører. Nr. 11. November 2015 s.12)

Da vi var i Israel, besøkte vi en arabisktalende pastor som i snart 20 år har oversatt og distribuert arabisk litteratur fra Kanaan i Det hellige land. Han gav oss følgende gode råd:

Når jeg ønsker å nå en muslim med evangeliet, må jeg gi ham Kristus, ikke kristendom. Hvis jeg presenterer ham for kristendom (som religion), oppfatter han meg som en som vil få ham til å bytte religion.

Utfordringene vi nå står overfor i Europa, er enorme. Men for en mulighet for oss som kjenner Jesus!

I februar, da vi nesten var ferdige med å bytte ytterkledning på huset vårt, møtte Gud oss med et postkort som lå på pianokrakken hos noen venner:

En dag skal murene dine bygges opp, den dagen skal grensene vides ut. Den dagen skal de komme til deg fra Assur og Egypt, fra Egypt og Eufrat, fra hav til hav og fra fjell til fjell. (Mika 7,11-12)

Bibelsitatet på dette kortet var på engelsk, derfor sto det der om «walls» = vegger, og det var jo veggene vi holdt på å bygge. Nå, et par måneder senere, opplever vi helt konkret at grensene våre utvides, og at disse folkene kommer til oss her på Nordens lille Kanaan.

Trengsler skaper tørst

Søstrene våre i Tyskland har også hatt mange gripende opplevelser i møte med flyktninger og forfulgte trossøsken. En dag kom 18 unge kristne fra Nord-Korea. På ubeskrivelige veier hadde de alle klart å flykte og redde livet. Via Kina kom de til Sør-Korea og gikk nå på en helt spesiell bibelskole der. Pastoren som leder den, hadde fått en uvanlig visjon: Fordi de som har vokst opp i Nord-Korea, aldri har opplevd noe annet enn hjernevask, tilbyr han dem et år med omprogrammering gjennom Guds Ånd! Fra morgen til kveld leser de Guds Ord og ber. Det betyr for eksempel at de hver dag leser hele Det nye testamentet.

Den dagen disse ungdommene var på Kanaan, var «tilfeldigvis» en gruppe fra Sør-Korea også med på gudstjenesten der. Da de nordkoreanske ungdommene sang, var ikke et øye tørt!

Ved flere anledninger har søstrene i Tyskland også hatt besøk av grupper med koptiske ungdommer og holdt små retreatater for slike som har forlatt Egypt på grunn av sin tro. En tidligere muslimsk jente fortalte om hvordan Jesus med tornekrone hadde åpenbart seg for henne. Hun hadde et skrik i hjertet: «Be om at Jesus åpenbarer seg for mange på lignende måte. De har ingen mulighet til å bli kjent med ham ellers!»

Jesus, du gjør meg sterk

I det siste har vi ofte snakket om *hvor* aktuelt det Mor Basilea skrev om endetiden, nå er blitt. Det kostet henne mye å bringe et så alvorlig budskap. Men viktigere enn hennes realistiske skildringer av tiden vi nå lever i, er *trøsten* som strømmer imot oss, og *hjelpen* til å møte prøvelsene vi alle må gå igjennom. «Jesus, du gjør meg sterk» er et eksempel på et gammelt hefte med ny aktualitet. Det viser oss hvordan vi kan forberede oss i hverdagen, slik at vi kan bli stående når presset mot de kristne øker. Ta det fram igjen hvis du har det, eller bestill det hos oss.



Med tanke på terrorangrepene som har rystet verden i de siste ukene, sender vi med en bønn som Mor Basilea skrev i 1977. Den hjelper oss til å se vår skyld i det som skjer, men samtidig til å stole på seieren i Jesu Navn – han kan gjøre en Saul til en Paulus også i dag.

Av hjertet takker vi for all kjærlighet og oppmuntring, forbønn og gaver i året som har gått. Må Herren lønne hver enkelt av dere!

Vi ber om at advents- og juletiden må gi oss alle et nytt og levende møte med ham som kom og som kommer, han som heter Alfa og Omega. Han er den første og den siste, ham vil vi tilbe og gi ære!

Kjærlig hilsen søster *Consolata*, søster *Angelina*, søster *Regine* og søster *Mirofora*

Retreaten på Bjerkely 2016 er planlagt til 16.– 19. juni



Fra retreaten i år →

← Konfirmanter



OBS! Husk full adresse om du skriver til oss:

Vinterved →

© De Evangeliske Mariasøstre, **Opstuen 20**, 2266 ARNEBERG, tlf. 62 95 31 02
mariasostrene@bbnett.no www.evangeliskemariasostre.org
Bankkonto: 1904.20.30360. De Evangeliske Mariasøstre, 2266 Arneberg